

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Y. C.**
nar. X., státní příslušnost X.
t. č. pobytem v X.
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2021, č. j. CPR-40010-3/ČJ-2020-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavovi Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím žalované bylo zčásti zmíněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 13. 11. 2020, č. j. KRPB-201689-29/ČJ-2020-060022-SVZ tak, že část výroku ve znění „...podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 zákona č. 326/1999 Sb., se panu ...“ se mění a nově zní „...podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. a dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona, se panu ...“. Rovněž byla změněna další část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU v délce 3 let“, a to tak, že se mění a nově zní „...a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU se stanovuje na 2 roky“. Ve zbylé části pak bylo napadené prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.
2. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), uloženo správní vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to dne 24. 10. 2020, dále na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to dne 24. 10. 2020, a dále, že žalobce do ČR přicestoval v úkrytu přívěsu nákladního vozidla TIR. Po změně prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným bylo žalobci kladeno za vinu pouze naplnění skutkové podstaty definované v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC (pobyt na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu). Prvostupňovým správním rozhodnutím byla stanovena doba, kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 3 let. Po změně prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 2 roky s tím, že počátek doby byl v souladu s § 118 odst. 1 ZPC stanoven od okamžiku, kdy cizinci uplyne stanovená doba k vycestování. Na žalobce se nevztahují překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci správního rozhodnutí.

II. Žaloba

3. Žalobce nejprve u soudu podal dne 1. 2. 2021 prostřednictvím datové schránky bez platného elektronického podpisu blanketní žalobu. Na základě požadavku žalobce soud ustanovil žalobci právního zástupce pro toto řízení, který následně doplnil blanketní žalobu. V žalobě především namítal, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále si neopatřily

dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž porušily § 50 odst. 2 správního řádu. Porušily také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a právními předpisy, nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

4. Žalovaný sice přistoupil ke změně prvostupňového výroku, týkajícího se vymezení skutkové podstaty a rozsahu protiprávního jednání žalobce, když současně zkrátil dobu zákazu vstupu na území EU ze tří let na dobu dvou let, ovšem žalobci se i tato doba jeví jako nepřiměřeně přísná, a to i s ohledem na možnost správního uvážení využitého žalovaným.
5. Žalovaný především nevzal v potaz „polehčující okolnosti“, a to délku pobytu žalobce na území ČR (doba zcela zanedbatelná) a skutečnost, že se na území ČR nedopouštěl žádného protiprávního jednání (kromě porušení ZPC), kde šlo o nedbalostní protiprávní jednání. Žalobce ihned spolupracoval se správními orgány a poskytl jim veškerou součinnost ke svému ztotožnění a řádnému vedení správního řízení. Zákon o pobytu cizinců žalobce porušil v důsledku neznalosti české právní úpravy a toto své porušení se snažil napravit podle svých možností. Uvedenými skutečnostmi se žalovaný vůbec nezabýval a nevzal je v potaz. Vzhledem k jednání žalobce a míře závažnosti jeho protiprávního jednání je doba uloženého zákazu vstupu na území EU zcela nepřiměřená a neadekvátní, zejména nemůže obstát způsob jejího odůvodnění, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uložená doba je zcela nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce a neodpovídá okolnostem případu. Žalovaný dostatečně nezohlednil zásadu proporcionality, protože intenzita zásahu do jeho práv nebyla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah sloužit (poznámka soudu: žalobce blíže neupřesnil toto své obecné tvrzení).
6. Žalobce dále poukázal na to, že v napadeném rozhodnutí absentuje argumentace negativních důsledků opatření uložených v rozhodnutí. Těmito negativními důsledky se žalovaný nezabýval, ačkoliv tak měl učinit vzhledem k rozhodnutí NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014-26. Podle citovaného rozhodnutí by e žalovaný měl tímto zabývat, neboť správní vyhoštění má pro osoby, jimž je toto opatření ukládáno, negativní důsledky. Vždy musí být zhodnoceno, zda jsou negativní důsledky přiměřené povaze protiprávního jednání. Z uvedeného důvodu žalobce rovněž považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na obě správní rozhodnutí, a také na shromážděný spisový materiál. Žalobní námitky uplatněné v žalobě označila za nedůvodné. Proto soudu navrhla, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2000 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačních systémů Spojených států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Dne 24. 10. 2020 v 01:30 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR na 168 km dálnice D1, směr Praha, exit Domašov, jako spolujezdec v dodávkovém vozidle tovární značky: X., RZ: X., MPZ: X. Na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území ČR žalobce předložil řidičský průkaz Turecka č. X., dle kterého byl žalobce hodnověrně ztotožněn. Jiný doklad ani cestovní doklad, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR, žalobce nepředložil. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či jiným oprávněním, na základě kterého by byl oprávněn pobývat na území ČR. Vzhledem k tomu byl žalobce dne 24. 10. 2020 v 3:40 hod. zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a eskortován a předán na policejní oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno k dalšímu šetření.
13. Dne 25. 10. 2020 byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán protokol o jeho výslechu. Do protokolu mj. uvedl, že Turecko opustil spolu s X. asi před měsícem, kdy z Turecka – z Istanbulu odcestovali do Srbska - Bělehradu. Cestu provedli letecky na vlastní cestovní pasy Turecka. Z Bělehradu šli potom pěšky do Rumunska, asi 4 dny a 4 noci. V Rumunsku strávili asi 15 až 20 dnů. Žalobce se orientoval podle mapy v mobilním telefonu, proto věděl, že se nachází v Rumunsku. Po šesti dnech pobytu v Rumunsku se k nim náhodně přidal X. a pokračovali společně dál do Evropy, kde chtěli začít nový život na lepším místě. Ještě v Rumunsku oslovili jednoho řidiče kamionu, který částečně rozuměl turecky a ten je za úplatu 500 EUR na osobu měl odvézt do Německa. Řidič jim v nákladovém prostoru vytvořil prostor, kam nastoupili, všude byly bedny a tma. Žalobce nevěděl, kudy cestovali a jakými státy projeli, v nákladovém prostoru pod plachtou celou dobu spali. Řidič postupně nakládal další osoby, které také na jiných místech vysazoval. Naposledy vystupovali oni tři. Šlo o bílý kamion s plachtou. Někdy v noci blízko benzinové stanice jim řidič zastavil a vysadil je. Ukázal jim, kudy mají jít. Kde byli vysazeni, však žalobce nevěděl. V dálce viděli světlo, šli asi hodinu a přišli na benzinovou stanici. Tam se na toaletách umyli. Současně potkali tři osoby mluvící turecky, které proto oslovili, řekli jim, že jsou Turci a muslimové a že potřebují do Německa. Tito jim sdělili,

že jedou do Francie, a že je do Německa vezmou. Žádné peníze od nich nechtěli, protože si jako muslimové musí pomáhat. Nasedli do auta pro sedm osob, jednalo se o tmavě-modrý či zelený X. Jak dlouho pak jeli, žalobce nevěděl, jelikož spal, pak byli zastaveni policií. Všichni byli kontrolováni a žalobce předložil řidičský průkaz Turecka. Následně byli policií zadrženi. Do schengenského prostoru sice žalobce přicestoval v úkrytu na přívěsu nákladního automobilu a za úplatu, avšak do ČR nechtěl a současně ani nevěděl, že se nachází v ČR. Cílem jeho cesty bylo Německo nebo jiná země EU. Žalobce ztratil cestovní pas někde v lese v Rumunsku, kde přespával. O azyl nikde v EU nežádal. Oprávnění k pobytu na území ČR nebo v jiném státě EU žalobce nevlastní. Je to jeho první cesta do Evropy. Žalobce také uvedl, že si je vědom toho, že bez platného víza či oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, není oprávněn vstoupit na území ČR. Na území ČR ani v jiném členském státě EU žalobce nemá žádné rodinné vazby. Ve vlasti v Turecku má rodiče a 4 sourozence. V kontaktu je s rodinou přes telefon a sociální síť. V Turecku bydlí s rodinou v rodinném domě v pronájmu. Žádný majetek v ČR ani závazky nemá, je zdravý. Na otázku, zda mu hrozí v Turecku smrt, žalobce uvedl, že přesně neví. V případě svého návratu do vlasti může být pronásledován pro své politické přesvědčení, neboť je v politické straně HDP (Kurdská lidově demokratická strana). Mohl by být také uvězněn. Peníze pro svůj návrat do Turecka nemá. Chce dále pokračovat v cestě do Německa nebo jiné země EU, kde by dělal jakoukoliv práci. Do Turecka se vrátit nechce.

14. V průběhu správního řízení bylo dále ověřeno výpisy z Cizineckého informačního systému, že žalobce neměl udělen žádný druh pobytu či víza, který by ho opravňoval k pobytu na území ČR. Ostatně sám žalobce do protokolu uvedl, že nevlastní žádné vízum ani oprávnění k pobytu, a to jak v ČR, tak i v jiném státě EU. Současně bylo zjištěno, že žalobce není držitelem cestovního dokladu, na základě kterého by byl oprávněn vstoupit na území ČR, což také sám žalobce do protokolu potvrdil.
15. Žalobce si musel být vědom toho, že na území schengenského prostoru, konkrétně na území ČR, vstupuje bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ačkoliv k tomu není oprávněn. Za současných okolností spojených s celosvětovou pandemií koronaviru musel žalobce také předpokládat, že každým státem jsou přijímána i vůči cizincům nezbytná opatření právě v souvislosti s jejich vstupem a pobytem na území. Ačkoliv by žalobce uváděl, že je neznalý českého právního řádu, pak si rozhodně nemohl být jist, že vstupuje-li na území ČR bez cestovního dokladu a bez příslušného oprávnění k pobytu, že tak činí legálně. Jako dospělý a duševně zdravý člověk si musí být vědom toho, že ani do jeho vlasti, tedy na území Turecka, nemůže přijet cizinec např. bez cestovního dokladu a legálně zde pobývat.
16. S ohledem na shora zjištěné skutkové okolnosti ze správního spisu dospěl žalovaný i prvostupňový správní orgán zcela po právu k závěru, že v daném případě byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, neboť bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce dne 24. 10. 2020 překročil hranice ČR a následně na území pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, přičemž současně je zde důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl pokračovat ve výše uvedeném jednání. Pokud bylo jednoznačně prokázáno naplnění skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, pak v případě

skutkové podstaty definované v § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC, toto jednoznačně prokázáno nebylo, a tudíž žalovaný v uvedeném rozsahu změnil prvostupňové správní rozhodnutí, tedy vypustil tuto skutkovou podstatu s tím, že žalobci již nebylo jednání definované v § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC kladeno za vinu. Podle žalovaného se tohoto jednání nemohl žalobce dopustit, neboť v rámci schengenského prostoru je povoleno překračovat vnitřní hranice bez kontrol na kterémkoliv místě, v kteroukoliv dobu a jakýmkoliv způsobem. Žalobce překročil hranice ČR pozemní cestou. Současně platilo, že hranici překročil v době, kdy nebyly zavedeny dočasné kontroly na státních hraničních ČR (pouze tím by došlo ke změně volných pravidel pro překračování hranic, a to tak, že by byla nastavena přísně a striktně) a obecný zákaz vstupu cizinců na území ČR plynoucí z ochranných opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nepředstavuje přímé zavedení dočasných kontrol na státních hraničních ČR. Proto žalobce nemohl překročit naši státní hranici „v úkrytu“, když k tomu nedošlo v místě, kde je to výslovně zakázáno. Byť tedy šlo ze strany žalobce skutečně o nestandardní způsob vstupu na území ČR, nedopustil se podle zjištěných okolností protiprávního jednání definovaného v § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC. Proto došlo ke změně výroku prvostupňového správního rozhodnutí v té části, jež vymezovala žalobci protiprávní jednání, a to tak, že odkaz na § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC byl z něj vypuštěn. V souvislosti s touto změnou právní kvalifikace protiprávního jednání žalobce pak musel žalovaný změnit i přísnost přijatého opatření, tedy tato změna byla promítnuta i do doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU. Po provedené změně výroku bylo žalobci kladeno za vinu jen naplnění dvou skutkových podstat protiprávního jednání, bylo na místě též zjemnit opatření uložené žalobci. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU sice byla uložena v zákonném rozmezí, s ohledem na okolnosti případu, avšak nyní po provedené změně se jevila její délka trvání 3 let jako nepřiměřeně přísná. Proto byla tato doba zkrácena o 1/3 původně vymezené délky (pokračování výkladu níže vzhledem k vypořádání námitky žalobce ohledně délky uložené doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území). Soud pro uvádí, že vypouštění jediné skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC z výrokové části prvostupňového rozhodnutí bylo provedeno ve prospěch žalobce a ten uvedenou změnu ani nijak nerozporoval.

17. Z dikce aplikovaných ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v těchto zákonných ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění a nemá možnost jakékoliv správní úvahy ohledně toho, zda se cizinec protiprávního jednání dopustil úmyslně či z nedbalosti a zda se mu uloží či neuloží správní vyhoštění. Policie tedy musí rozhodnout o uložení správního vyhoštění, jestliže cizinec svým jednáním naplnil uvedenou skutkovou podstatu, s níž zákon toto opatření spojuje, a také s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření co do zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Vzhledem k tomu, že žalobce naplnil skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, policie musela v jeho případě rozhodnout o uložení správního vyhoštění.
18. Žalobce dále namítal, že v uvedené věci nebyl zjištěn skutkový stav dostatečným způsobem, pročez byl porušen § 3 správního řádu a dále, že byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu, protože si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Vedle toho byl údajně podle žalobce porušen i § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, neboť

správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nedbal o to, aby přijaté řešení bylo v soudu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Uvedené argumentaci žalobci nemohl krajský soud přisvědčit.

19. Žalobce totiž provedl pouze citaci podle něj porušených ustanovení správního řádu, avšak k těmto ustanovením neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti, na základě nichž by mohlo dojít k porušení těchto ustanovení. Za těchto okolností soud tedy ověřil správnost zjištění a závěrů správních orgánů jen v obecné rovině (jelikož nebyla tvrzena konkrétní porušení, nebylo to jinak možné učinit), a to v rozsahu obecných tvrzení žalobce o porušení předmětných ustanovení, a zjistil, že k porušení těchto ustanovení nedošlo. Správní orgány postupovaly ve smyslu § 3 správního řádu a ve věci byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Rovněž byl naplněn § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, tedy správní orgány postupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, šetřily práva žalobce nabytá v dobré víře a současně dbaly o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a zároveň odpovídalo okolnostem daného případu. Nebylo zjištěno ani to, že by při rozhodování skutkově podobných případů vznikly nedůvodné rozdíly. Správní orgány při vydání rozhodnutí vycházely z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, který byl doložen potřebnými důkazy při posuzování nevyhnutelnosti přijatého opatření bylo přihlédnuto i k celkové situaci v daném teritoriu. Je v obecném zájmu, aby pobyt cizinců na území byl realizován v rámci platných právních předpisů a tyto předpisy byly cizinci dodržovány. Naopak není-li pobyt cizince realizován v souladu s právními předpisy, nemůže být tento pobyt ani v souladu se zájmem státu na udržení pořádku a vnitřní bezpečnosti. V takovém případě je potřeba využít veškerých právních postupů, které zákon skýtá za účelem odstranění tohoto závadného stavu a zabránění jeho opakování. S ohledem na shora uvedené zjištěné skutečnosti lze přisvědčit správním orgánům v jejich závěru, že ukončení pobytu žalobce je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem, které byly také důvodem pro zahájení správního řízení.
20. Žalobce dále namítal, že uložená doba dvou let, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, je nepřiměřeně přísná, a to i s ohledem na využití správní uvážení žalovaným. Podle žalobce totiž žalovaný nevzal v potaz polehčující okolnosti, a to především zanedbatelnou délku pobytu žalobce na území ČR, a také to, že se žalobce nedopouštěl v ČR jiného protiprávního jednání a se správními orgány ihned spolupracoval a poskytl potřebnou součinnost. Uvedenému tvrzení žalobce krajský soud nemohl přisvědčit.
21. Krajský soud má za to, že uložená doba 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je zcela přiměřená zjištěným okolnostem případu a též odpovídající zásadě proporcionality, když intenzita tohoto zásahu (správní vyhoštění na dobu 2 let) do práv žalobce, byla zcela přiměřená významu narušeného veřejného zájmu (realizace pobytu cizince v rozporu s právním předpisy, a tedy v rozporu se zájmem státu na udržení pořádku a vnitřní bezpečnosti). Samotný test proporcionality tak, jak o něm mluví žalobce v žalobě, nebylo dostatečně dobře možné provést, neboť sám žalobce nenabízí jakékoliv rozhodné údaje pro možné porovnání; proto případné srovnání není možné provést. K okolnostem případu soud uvádí, že ve věci byla dosti podstatná výpověď

žalobce do protokolu, podle níž se žalobce celkem neohroženě vydal napříč mnoha evropskými státy (nejen členskými státy EU, ale také skrze Srbsko), a to bez cestovního dokladu i příslušných oprávnění k pobytu. Žalobce tedy nezná mezí, drží se pouze svých plánů a cíle cesty, kterým je Německo.

22. Není pravdou, že se prvostupňový správní orgán (žalovaný v uvedeném rozsahu prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil) nezabýval tzv. polehčujícími okolnostmi, konkrétně zanedbatelnou délkou pobytu na území ČR, při rozhodování o délce správního vyhoštění. Krajský soud ve shodě se správními orgány nepovažuje uloženou dobu 2 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, za nepřiměřeně přísnou. Při naplnění pouze jediné skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) ZPC (žalobce však naplnil dvě takové skutkové podstaty) byl žalobce ohrožen dobou vyhoštění až na 5 let. Pokud mu tedy bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let za dvě skutkové podstaty definované v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, pak mu byla tato doba správního vyhoštění uložena ještě v dolní polovině zákonné sazby a nemůže být hodnocena jako nepřiměřeně přísná, neboť protiprávním jednáním žalobce naplnil dvě skutkové podstaty shora uvedené (pobýval na území bel platného cestovního dokladu a dále bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn). Pokud tak žalovaný v rámci odvolacího řízení vypustil z výroku prvostupňového správního rozhodnutí třetí skutkovou podstatu definovanou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 ZPC, kterou žalobce nemohl svým jednáním naplnit (vytýkaného jednání se nemohlo dopustit – viz výklad shora), pak zcela přiměřeně zkrátit o 1/3 původně vymezenou délku správního vyhoštění ze 3 let na 2 roky. Takto užitou logickou úvahu žalovaného soud pokládá za zcela srozumitelnou, neboť v případě původně uložených 3 let správního vyhoštění připadal každý 1 rok na jednu ze tří naplněných skutkových podstat; po vypuštění jedné z těchto skutkových podstat z výroku prvostupňového správního rozhodnutí a zkrácení doby správního vyhoštění na 2 roky připadá na každou ze zbylých dvou skutkových podstat také 1 rok z délky správního vyhoštění. Důvody, které prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl při hodnocení přiměřenosti ukládaného opatření, mohly tedy zůstat v platnosti i po provedené změně prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným.
23. V souladu s obsahem prvostupňového správního rozhodnutí soud musí poukázat na to, že v něm bylo postupováno v souladu s § 119a odst. 2, § 120a odst. 1, § 174a a § 179 ZPC. Pokud jde o hodnocení soukromého či rodinného života žalobce, pak zde zcela po právu nebyl shledán zásah spočívající ve správním vyhoštění za nepřiměřený. Žalobce dosud na území ČR nebo EU nevedl žádný život, nemá zde žádné rodinné vazby, majetek ani závazky. Naopak v Turecku má rodiče a 4 sourozence a společně s rodinou bydlí v rodinném domě. S rodinou je nadále v kontaktu. Žalobce je zdravý, dospělý a v produktivním věku, pročez lze předpokládat možnost, že může pobývat ve své rodné zemi, popř. v jiné zemi mimo EU, kde bude mít povolen pobyt. ČR je dle jeho slov pouze tranzitní zemí, pro pobyt na území neměl povolen žádný druh pobytu a pobýval zde jen velmi krátkou dobu. Za těchto okolností nemohl být zásah do soukromého a rodinného života žalobce, spočívající ve správním vyhoštění, takového rozsahu, že by dosahoval intenzity, při níž by nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění s odkazem na § 119a odst. 2 ZPC. Eventuální dotčení rodinného a soukromého života žalobce, při porovnání s veřejným zájmem o tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy ČR, lze považovat za únosné a zcela přiměřené. Cizinci

dodržující platný právní řád ČR mohou požívat jeho plné ochrany, v opačném případě však musí nést nepříjemné následky, a to v podobě správního vyhoštění, jako v nyní posuzované věci. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o vstupu a povolení k pobytu cizích státních příslušníků na svém území.

24. Žalobci soud nemohl přisvědčit v tom, že žalovaný vůbec nevzal v potaz jednotlivé a rozhodné okolnosti jako např. zanedbatelnou délku pobytu na územní či okamžitou spolupráci a poskytnutí veškeré součinnosti správním orgánům, při stanovení doby správního vyhoštění. Podle žalobce měl žalovaný tyto okolnosti vzít v úvahu při správním uvážení. Soud k tomu především uvádí, že uvedený postup nenaleží žalovanému, nýbrž prvostupňovému správnímu orgánu. Ten také provedl nezbytné vyhodnocení uvedených okolností, byť ve velmi stručné podobě. Vzhledem ke správnosti a dostatečnosti provedeného hodnocení žalovaný následně v odvolacím řízení postup prvostupňového správního orgánu potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Nutno také doplnit, že v uvedené věci žalobce podal pouze blanketní odvolání, které následně nebylo ani na výzvu k odůvodnění tohoto blanketního odvolání doplněno, a to i přesto, že došlo k doložené plné moci dokladující zmocnění právního zástupce pro zastupování žalobce v uvedeném správním řízení. Žalovaný proto přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a to z hlediska zákonnosti a souladu s právními předpisy (věcné námitky nebyly v blanketním odvolání uplatněny). Takový postup byl zcela v souladu se zákonem. Lze tedy označit minimálně za problematické, pokud žalobce teprve nyní v žalobě namítá některé nedostatky hodnocení prvostupňového správního orgánu, které mohl již uvést ve správním řízení, a to v rámci podaného odvolání. Žalovaný by se jistě s takto předestřenou argumentací řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. K tomu však nedošlo, žalobce žádné konkrétní námitky v odvolání neuvedl.
25. Prvostupňový správní orgán jednoznačně hodnotil ve svém rozhodnutí důležité okolnosti, jež přiměřeně ovlivnily mj. délku uloženého správního vyhoštění. Postupoval tak v souladu s § 174a odst. 1 ZPC, podle něhož správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Protiprávní jednání, kterého se měl dopustit žalobce, bylo shledáno jako středně závažné, neboť žalobce svým pobytem na území bez cestovního dokladu a příslušného oprávnění k pobytu, ztížil nejen ověření své totožnosti a státní příslušnosti, ale také skutečného oprávnění k pobytu na území. Pokud jde o věk a zdraví žalobce, pak zde byl hodnocen jako zdravý člověk a osobnost v produktivním věku, jež může pobývat jak ve své rodné zemi, tak i v případně jiné zemi mimo EU, kde bude mít povolen pobyt. Bylo také hodnoceno to, že na území ČR i EU nemá žalobce žádné rodinné vazby, naopak v Turecku má rodiče a 4 sourozence, je s nimi nadále v kontaktu a v zemi původu bydlel s rodinou v rodinném domě. Jde tedy o pevné rodinné vztahy v zemi původu. Nebyly ani zjištěny žádné společenské či kulturní vazby na území ČR, když žalobce zde skutečně nemá žádné zázemí a sám pochází ze zcela odlišné kulturně-společenské země. Ke své vlasti má žalobce daleko hlubší a intenzivnější vazby. Pokud jde o ekonomické zájmy či poměry, pak na území ČR žalobce nemá žádný majetek ani závazky, stejně tak na území EU,

současně měl v plánu jít za lepším životem do Německa (ekonomický zájem žalobce). V této souvislosti soud dále uvádí, že většina těchto rozhodných skutečností byla prvostupňovým správním orgánem v jeho rozhodnutí vyhodnocena či vzata v úvahu, přitom se ve shodě s dikcí s § 174a odst. 1 ZPC nemusel zabývat všemi okolnostmi, neboť zákon zde uvádí pouze příkladný výčet okolností, které by měly být zohledňovány správním orgánem. Není pravdou, že prvostupňový správní orgán vůbec nehodnotil zanedbatelnou délku pobytu žalobce na území ČR bez cestovního dokladu a bez potřebného oprávnění k pobytu. Na straně 6 (uprostřed) prvostupňového správního rozhodnutí je právě uvedeno, že správní orgán vzal při svém hodnocení v potaz délku pobytu žalobce na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, tj. 24. 10. 2020. Pokud žalobce spolupracoval se správními orgány a ihned předložil za účelem svého ztotožnění řidičský průkaz, pak to byla jeho povinnost a správní orgán toto nutně nemusel zmiňovat jako „polehčující okolnost“. I přesto bylo žalobci uloženo správní vyhoštění jen po dobu 2 let, což představuje sazbu jen v dolní polovině zákonného rozpětí (i při naplnění dvou skutkových podstat). Nelze přijmout jako polehčující okolnost to, že se žalobce na území nedopouštěl žádného dalšího protiprávního jednání, protože v posuzované věci již naplnil dvě skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC, což představuje spíše přitěžující okolnost. Svůj nelegální vstup na území ČR, tedy bez cestovního dokladu a bez potřebného oprávnění k pobytu, žalobce nemůže ospravedlnit tím, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu porušil v důsledku neznalosti české právní úpravy. Pro celý svět platí, že lze cestovat na území cizích států jen s příslušným cestovním dokladem a s příslušnými vízy (není-li sjednán bezvízový styk mezi zeměmi), pokud není vyžadováno jiné oprávnění k pobytu na území. Nelze si představit, že by bylo možné přicestovat do země původu žalobce bez platného cestovního dokladu. K tomu není potřeba znalostí právního řádu konkrétní země, nýbrž jde o všeobecně platné pravidlo.

26. Prvostupňový správní orgán nejen, že vyhodnotil podstatné okolnosti pro uložení délky správního vyhoštění tak, aby odpovídaly okolnostem případu, ale zabýval se také případnými negativními důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Učinil tak i ve shodě s recentní judikaturou správních soudů a dospěl k závěru, že negativní důsledky uloženého správního vyhoštění jsou přiměřené povaze protiprávního jednání žalobce.
27. V návaznosti na výše uvedené se prvostupňový správní orgán ještě zabýval možností vycestování žalobce, a to s ohledem na § 179 ve spojení s § 120a odst. 1 ZPC.
28. Podle § 179 odst. 1 ZPC není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Podle § 179 odst. 2 ZPC se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 3 Úmluvy č. 209/1992 Sb., podle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
29. Ve věci bylo především hodnoceno tvrzení žalobce uvedené do protokolu, a to že bude možná pronásledován pro své politické přesvědčení v případě svého návratu do vlasti. Žalobce je údajně členem politické strany HDP (Kurdská lidově demokratická strana). Ze stejného důvodu by mohl mít obavu, že bude uvězněn.

30. I přesto, že proti posledně uvedenému žalobce nijak v žalobě nebrojil, soud pro úplnost uvádí, že se jednalo o odpovědi žalobce na přímo položené otázky správním orgánem, přičemž tyto odpovědi žalobce nijak nedoplňil, nekonkretizoval a zejména nepodložil. Lze tak přisvědčit následujícímu postupu prvostupňového správního orgánu, jenž si k situaci k zemi původu žalobce a možnosti jeho vycestování vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra pod ev. č. X. ze dne 10. 1. 2002. Z uvedeného stanoviska vyplynul závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 ZPC a jeho vycestování je tak možné. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
32. Výrok II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (proto jí jejich náhrada není přiznána) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
33. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 34 A 4/2021-13, ustanoven zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za 2 úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a dále v sepisu a podání doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“, za které mu náleží odměna ve výši 2x 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], celkem tak 6 200 Kč. K odměně bylo třeba ještě připočítat 2x režijní paušál ve výši 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce žalobce není plátcem DPH. Ustanovenému zástupci tak byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.